

מרסל ניניו, רוברט דסה ומאיר זעפרן יבל"א, ברברה אלמנטו של פיליפ נתנסון ז"ל, סוזנה אלמנטו של ויקטור לוי ז"ל, יוסי אחיו של עולה הגרדום משה מרזוק, בני משפחתו של עולה הגרדום שמואל אזר, גלדיס אלמנטו של מאיר מיוחס ז"ל מישל בתו של מקס בינט ז"ל ששלח יד בנפשו כדי לנצור סודותיו ולשמור על כבודו ובני משפחות ואורחים יקרים.

למעלה מיובל שנים חלפו מאז שקבוצת צעירים בניה של הקהילה היהודית המפוארת של מצרים חניכי תנועות נוער ציוניות שילמו חלקם בחייהם וחלקם בחירותם לשנים רבות בעקבות תקלה שאירע בעת שליחות עלומה שהם ביצעו למען המדינה. הם היו צעירים נלהבים לרעיון של מולדת לעם היהודי והיו מוכנים לסכן את נפשם וחירותם בכל משימה שתוטל עליהם.

בשלב מאוחר יותר הם היו חיילים אלמונים שגויסו לצה"ל, כמה מהם אף עברו אמונים בארץ לקראת משימות בעתיד מטעם אגף המודיעין ושל צה"ל.

הם ידעו שהם מסכנים לא רק את חייהם אלא גם משפחותיהם עלולות להיפגע קשות אבל היה בהם להט פנימי ורצון לשרת את המדינה שהם עדיין לא היו אזרחיה.

התקלה בעת ביצוע המשימה הביאה לעננה במשימה של המדינה ויצרה סביבה ערפל כבד שלא התפוגג לחלוטין עד היום. למרבה הצער היו גם כאלה שניסו להטיל בהם דופי ולהפוך אותם לשנויים במחלוקת כביכול על לא עוול בכפם.

ששת הנידונים למאסר עם עבודת פרך חזרו ארצה שבורים פיסית אבל בעלי חוסן נפשי. שניים מהם מאיר זעפרן ומאיר מיוחס אחרי 7 שנים וארבעת הנותרים ויקטור לוי ופיליפ נתנסון זכרונם לברכה ומרסל ניניו ורוברט דסה חזרו אחרי 14 שנה.

גם אחרי שנידוני קהיר חזרו ארצה כעבור שנים הם שמרו על אלמוניותם מתוקף הנסיבות הם נצרו את כעסם ועלבונם על החמצת שחרור במועד מוקדם יותר שעשוי היה למנוע פגיעה בבריאותם. מעולם לא אמרו מילה רעה בגנות המדינה.

הפיצוי שניתן להם דרגות קצונה בצה"ל בנוכחות אישים רמי מעלה רומם אמנם את רוחם ואת נפשם אבל לא הביא מרפא לתחלואי גופם.

הקו המשותף לכל אנשי הקבוצה הייתה השתיקה שנבעה לא רק בגלל הנסיבות אלא בעיקר בשל עוצמת אמונתם בשליחותם ונאמנותם הבלתי מסויגת למדינה.

השתיקה הפכה להיות חלק בלתי נפרד מהם וגם כאשר הייתה רועמת היא לא נשמעה ברבים. הם נשארו עלומים ואילמים.

הם הבלו גם כאשר נשאלו שאלות ונתבקשו לתת הסברים לחבריהם ולמכריהם וחרקו שן גם כאשר נפגעו בשל שמועות בלתי אחריות ופרסומים בלתי מוסמכים על מה שכונה "עסק הביש".

לדידם כל מה שהם עשו היה זך וטהור ותמים והם ביקשו לומר ולזעוק זאת אבל לא ניתן להם והם לא מחו. בטחון המדינה היה מאז ומתמיד עטרת ראשם.

כאזרחים טובים ונאמנים למדינה הם החשו גם כאשר גבר כאבם ונפגעו מחדש פצעייהם כעבור שנים אחרי שהוסר הלוט מעל ה"פרשה" והחל גל של פרסומים גלויים בעיתונות הכתובה והאלקטרונית ובספרים חדשים שחלקם הטילו בהם דופי והפכו אותם לשנויים במחלוקת כביכול.

עתה הגיעה העת שהמדינה תפרע לאלה שנותרו עמנו היום מרסל ניניו, רוברט דסה מאיר זעפרן לעולי הגרדום משה מרזוק ושמואל אזר ז"ל ולאלה שהסתלקו לעולמם מאיר מיוחס. ויקטור לוי ופיליפ נתנסון ז"ל.

באחור של יובל שנים מעניקה היום מדינת ישראל לכם וליקירכם שאינם עמנו אות הוקרה ותודה על שירות למען העם והמדינה בארץ שהייתה אז ארץ אויב ובינתיים חתמה על הסכם שלום עם מדינת ישראל.

אני שמח שנפלה בידי זכות זו. צר לי על שלא כל אנשי הקבוצה זכו להגיע ליום זה. בדברי ימי המדינה ובספרי ההיסטוריה תזכרו כולכם לטובה.